

“No es pot estimar Déu sense estimar el proïsme i no es pot estimar el proïsme sense estimar Déu”

Dm, 28/10/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Àngelus del Papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà. Diumenge 26 d'octubre de 2014

Estimats germans i germanes, bon dia!

L'Evangelí d'avui ens recorda que tota la Llei divina es resumeix en l'amor a Déu i al proïsme. L'evangelista Mateu explica que alguns fariseus es varen posar d'acord per posar a prova Jesús (cfr 22,34-35). Un d'ells, un doctor de la llei, li fa aquesta pregunta: «Mestre, en la Llei quin és el manament més gran?» (v. 36). Jesús, citant el Llibre del Deuteronomi, respon: «Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota la teva ànima, amb tot el teu pensament. Aquest és el més gran i el primer manament» (vv. 37-38). Hauria pogut parar-se aquí. En canvi Jesús afegeix quelcom que el doctor de la Llei no li havia preguntat. Ell diu: «El segon és semblant: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix» (v. 39).

Aquest segon manament Jesús no se l'inventa, sinó que el pren del Llibre del Levític. La seva novetat consisteix en el fet de posar junts aquests dos manaments –l'amor a Déu i l'amor al proïsme– presentant que són inseparables i complementaris, són les dues cares de la mateixa moneda. No es pot estimar Déu sense estimar el proïsme i no es pot estimar el proïsme sense estimar Déu. El Papa Benet ens ha deixat un preciós comentari sobre aquest tema en la seva primera Encíclica *Deus caritas est.* 16-18).

De fet, el signe visible que el cristià pot mostrar per donar testimoni al món i als altres, a la seva família de l'amor de Déu és l'amor als germans. El manament de l'amor a Déu i al proïsme és el primer, no perquè estigui al davant de la llista dels manaments. Jesús no el posa al capdamunt de la llista, sinó al centre, perquè és el cor d'on tot ha de sortir i on tot ha de tornar i fer referència.

Ja a l'Antic Testament, l'exigència de ser sants, a imatge de Déu, que és sant, incloïa també el deure de preocupar-se per les persones més febles, com l'estranger, l'orfe, la vídua (cfr Es 22,20-26). Jesús completa la llei de l'aliança, Ell que uneix en si mateix, en la seva carn, la divinitat i la humanitat, en un únic misteri d'amor.

Ara, a la llum d'aquesta paraula de Jesús, l'amor és la mesura de la fe, i la fe és l'ànima de l'amor. Ja no podem separar la vida religiosa, la vida de la pietat del servei als germans, a aquells germans concrets que trobem. No podem separar la pregària, la trobada amb Déu en els Sagraments, de l'escolta de l'altre, de l'apropament a la seva vida, especialment a les seves ferides. Recordeu això: l'amor és la mesura de la fe. Quant estimes tu? I cada un dóna la seva resposta. Com és la teva fe? La meva fe és tal com jo estimo. I la fe és l'ànima de l'amor.

Enmig de la densa selva de normes i preceptes –els legalismes d'ahir i d'avui– Jesús obre un forat que li permet veure dues cares: la cara del Pare i la cara del germà. No ens dóna dues fórmules o dos preceptes: no són preceptes i fórmules; ens dóna dues cares, de fet una sola cara, la de Déu que es reflecteix en tantes

cares, perquè en la cara de cada germà, especialment el més petit, fràgil, indefens i necessitat està present la mateixa imatge de Déu. I ens hem de preguntar si quan trobem un d'aquests germans, si som capaços de reconèixer en ell la cara de Déu: som capaços d'això?

D'aquesta manera, Jesús ofereix a cada home el criteri fonamental sobre el qual s'ha de basar la pròpia vida. Però sobre tot Ell ens ha donat l'Esperit Sant, que ens permet estimar Déu i el proïsme com Ell, amb un cor lliure i generós. Per intercessió de Maria, la nostra Mare, obrim-nos per acollir aquest do de l'amor, per caminar sempre en la llei de les dues cares, que són una única cara: la llei de l'amor.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió